

עת"א 48534/01/17 - מחמוד קשק ביאגלו, נגד הממונה על עבודות שירות - מפקדת גוש צפון, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

19 פברואר 2017

עת"א 48534-01-17 קשק ביאגלו נ' הממונה על עבודות שירות - מפקדת גוש צפון ואח'

בפני כב' השופט רון שפירא, סגן נשיא

העותר	מחמוד קשק ביאגלו,
נגד	
המשיבים	1. הממונה על עבודות שירות - מפקדת גוש צפון 2. מדינת ישראל

פסק דין

הרקע לעתירה וטענות הצדדים:

בפני עתירת אסיר, במסגרתה מבקש העותר להורות על ביטול החלטת המשיב, המורה על הפסקה מנהלית של עבודות השירות שנגזרו על העותר במסגרת ת.פ. 15-03-58577, למשך 6 חודשים, וריצוי יתרת תקופת המאסר שנותרה לריצוי (1 חודש) במתקן כליאה.

העותר טוען כי יומיים לאחר מתן גזר הדין נעצר ולכן לא התייצב למועד שנקבע לתחילת ריצוי עבודות השירות. כן טוען העותר כי סבר ששירות בתי הסוהר יודיעו לממונה על עבודות השירות על מעצרו ואי הופעתו לריצוי עבודות השירות. נטען כי העותר זומן לשימוע ביום 21.12.16, אך נבצר ממנו להגיע בשל מחלה ונשלח אישור מחלה לפקס הממונה על עבודות שירות. העותר טוען כי הינו המפרנס היחיד בבית, אביו מוגבל תנועה וחולה סכרת ואין מי שיטפל בו מלבד העותר. העותר מבקש הזדמנות אחרונה להשלים את ריצוי עבודות השירות וטוען כי אם יישא את יתרת עונשו בבית הסוהר, יגרם לו ולאביו נזק רב.

המשיב טוען כי הוטלו על העותר 6 חודשי עבודות שירות ביוני 2016. בטרם שהחל לרצות את עבודות השירות הוא נשפט ונגזר דינו בתיק אחר למספר חודשי מאסר בפועל. נטען כי לפי החוק, מאחר והוטל עליו מאסר חדש לפני שהחל לרצות את עבודות השירות, עבודות השירות או המאסר תחתן כבר רוצו בחופף. נעשה קיזוז לתקופת עבודות השירות שהייתה בחופף למאסר ונותר לו חודש לריצוי בעבודות שירות. למעשה, העותר לא התחיל בכלל לרצות את עבודות השירות. הוא אמור היה להתייצב לחודש עבודות שירות ביום 1.11.16, קיבל על כך הודעה ואף חתם עליה ולא התייצב. גם לשימוע שנקבע ליום 21.12.16 לא התייצב העותר ושלח תעודת מחלה. נטען כי על פניו, לפי הפקס של תעודת המחלה, הוא שלח אותה ביום 22.12.16, יום לאחר השימוע, אך בתעודת המחלה כתוב שהוצאה ביום 26.12.16, דהיינו לאחר המועד הרלוונטי. כמו כן, לא כתוב באבחנה מה היה לעותר ולא צורפו מסמכים רפואיים נוספים.

דין והכרעה:

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ואת המסמכים שהוצגו לעיוני הגעתי למסקנה כי יש לדחות את העתירה.

מהנתונים שהוצגו בפני עולה כי העותר קיבל זימון להתייצב לחודש עבודות שירות ביום 1.11.16. למרות טענת ב"כ העותר כי העותר לא קיבל זימון זה, העותר הינו חתום על הזימון. כמו כן, העותר הוזמן לשימוע אליו לא התייצב ושלה בפקס אישור רפואי ממנו עולה כי האישור יצא ביום 26.12.16, למרות שלכאורה האישור נשלח למשיב בפקס ביום 22.12.16. בכל מקרה, האישור הרפואי אינו מפרט את מחלתו של העותר ולא ניתן לקבוע כי מדובר באי התייצבות מוצדקת לשימוע. העותר אף לא פנה וביקש לקבוע מועד שימוע חדש.

לא מצאתי כי בהתנהלות המשיב או בהחלטת המשיב נפל פגם או חוסר סבירות המצדיקים התערבות. למרות שניתנה לעותר הזדמנות לרצות את יתרת עונשו בדרך של עבודות שירות, הוא לא השכיל לנצלה ולבצע את עבודות השירות כנדרש. גם לשימוע שנקבע לו, ואשר במסגרתו יכול היה העותר לבקש לאפשר לו לבצע בכל זאת את עבודות השירות, לא התייצב העותר ושלה אישור רפואי שאין בו כדי להצדיק אי התייצבות. על כן, לא ניתן לקבוע בנסיבות העניין כי החלטת המשיב הינה בלתי סבירה.

כאמור, מאחר שהעותר לא התייצב לשימוע ולא ביקש דחייתו הוא מנוע מלהעלות טענות בפני ביהמ"ש לאחר שלא מיצה את ההליך המנהלי [ראו: רע"ב 9659/05 **אבנר דהן נ' מדינת ישראל** (4.12.2005)]; רע"ב 1496/07 **רועי כץ נ' נציב שירות בתי הסוהר** (26.4.2007)]; רע"ב 6108/07 **מאיר חדד נ' הממונה הארצי על עבודות השירות** (12.7.2007)]. כמו כן, וגם לגופם של דברים לא העלה העותר כל טענה במצדיקה את אי התייצבותו לריצוי עבודות השירות. נראה כי העותר לא הפנים את משמעות עונש המאסר שנגזר עליו ואת החובה לרצותו.

בנסיבות אלו, אין מנוס מלדחות את העתירה נגד החלטת המשיב להורות על הפסקה מנהלית של עבודות השירות, שכן מדובר בהחלטה סבירה, שהתקבלה משיקולים ענייניים ובהליך ראוי. העתירה נדחית. העותר יתייצב לרצות את יתרת עונשו בהתאם לרישומי שב"ס, למשך חודש אחד, במאסר במתקן כליאה.

העותר יתייצב למאסרו בבית סוהר קישון ביום 1/3/2017 עד השעה 09.00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על העותר לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

ניתן היום, כ"ג שבט תשע"ז,
19 פברואר 2017, במעמד
העותר, ב"כ העותר וב"כ
המשיבים.
ר' שפירא, ס. נשיא